

ДЕРРИЛ КЛІНГОРН — приватний детектив з нюхом на перелюб. Чує брехню нутром, упевнений, що Пентекост і Паркер ведуть із ним не зовсім чесну гру.

БРЕНТ І МАРЛО ЧЕЙЗИ — власники та співредактори «Дивного злочину». Чи не просочилася їхня пристрасть до вбивств у реальний світ?

ДЖЕССАП КВІНКЕННОН — заможний філантроп, вивчає справи найкривавіших душолюбів в історії. Чи поширюється його опіка на вбивць, які ще напрацьовують собі послужні списки?

АГЕНТ ДОНАЛД СТЕПАЗ — новачок у нью-йоркській поліції. Розумний, амбітний, залюбки запроторить приватного детектива (а чи й двійко) за ґрати, якщо з того буде зиск.

ЛЕЙТЕНАНТ НАТАН ЛАЗЕНБІ — найкращий коп у міському відділі вбивств, принаймні на цей момент. Дозволить Пентекост і Паркер обійти закон, але не сидітиме склавши руки, коли вони його порушуватимуть.

ЕЛЕАНОР КЕМПБЕЛЛ — уродженка Шотландії, сумлінна економка. Цінується на вагу булочок.

СЕМ ЛІ БАТЧЕР — був цирковим різноробом, зробився санітаром моргу. Вчиться свідчити про мертвих, але ладен віддати життя, щоб допомогти живим.

КЕН ШИРАІ — старший партнер фірми «Ширлі й Вайз». Що ж такого має пересічний податковий юрист, чого хоче Олівія Вотергаус?

ОЛІВІЯ ВОТЕРГАУС — підпільна лідерка, яка має зуб на багатих і сильних світу цього. Добрі наміри не гарантують їй поблажки від Пентекост і Паркер.

Розділ 1

Викрадач був класний, треба віддати йому належне.

Він зупинився біля смітцевої урни, витяг сигарету й коробку сірників. Чиркнув першим сірником і кинув його до сміття. Це дало йому змогу розгледіти паперовий пакет, що лежав поверх недоїдків і зіжмаканих вранішніх газет.

Чиркнув другим сірником — неважко робити потрібний вигляд серед січневої хуртовини. Кинув у смітник і другий, що дозволило роззирнутись і роздивитися людей поблизу.

Їх було чимало.

Може, в Нью-Йорку й існують жвавіші перехрестя, ніж ріг Сорок Другої та Медісон-авеню, але треба ще пошукати. Два десятки ресторанів, барів і брудненьких їдалень випальовували на хідники пообідні натовпи. Усі квапилися втекти з холоду назад до роботи, тимчасово зігріті пальтами, шапками і трьома мартіні до ланчу.

Вдале місце, вдалий план. Усякий, хто перебував там, впадав в очі, і це давало викрадачеві прикриття.

А хто ж там перебував?

Хазяїн газетної ятки продавав свіжі «Лайфи» й «Воги», «Таймс» за понеділок 20 січня 1947 року, а також її конкурентів. Викрадач, певно, придивлявся до цього місця кілька днів поспіль, тому відразу мав упізнати продавця.

У кінці провулка, за двадцять ярдів звідси, жебракував п'яничка. Щоб служити на Тихому океані, вже застарий, але

саме це повідомляла його картонка. Напис таки діяв, і доказом слугувала купка монет у капелюсі. Він теж тут був завсідником.

У телефонній будці дівчина у формі приватної школи сперечалася з матір'ю в тягучому стилі «та ну мааам» — фірмовому стилі п'ятнадцятирічних дівчат.

— Я так хочу подивитися цю виставу, а на цьому тижні вона закінчиться, а Біллі мене запросив!.. Та ну ні... Та він ніколи... Він порядний. Та в нього батько віце-президент «Мейвіс і Малгрейв»!

Тут не було кому ввімкнути тонко налаштовані тривожні дзвіночки, вмонтовані у викрадачеві нерви.

Той був одягнений у всі відтінки сірого: костюм попелястого відливу, пальто мишастого кольору, сталєво-сірий капелюх. Усмішкувате обличчя, хоч наймай на другорядну роль у рекламі джинсу.

Як то кажуть: «Такий приємний, а який на вигляд — не згадаю...»

Незапам'ятовувана мармиза і продуманий план — завдяки їм його не спіймали. Ми були цілком певні, що він не давав себе спіймати.

Десь такі думки проносилися в моїй голові, поки я захищала вигаданого Біллі перед глухою слухавкою:

— Після закінчення зразу додому, обіцяю... Ну мам, у нас уже і квитки є!

Я думала, що він не надто схожий на викрадача. З іншого боку, їх ніколи не впізнаєш.

Чесно кажучи, я й сама не надто була схожа на п'ятнадцятирічну прогульницю. Навіть у вовняній спідничці та шкільному

піджаку, з рудими кучериками, що стягнуті пластиковими шпильками.

Зблизька мені можна було дати всі мої двадцять чотири. А то й накинути, якщо врахувати пробіг. Але крізь замураване, запітніле від дихання скло телефонної будки маскуванню мало зійти.

А ще я блискуче вмію скиглити.

— Ну мааам, я ж люблю Біллі. Люблю-уу.

Усмішкуватий чоловік витяг третій сірник, чиркнув ним і нарешті прикурив. Помахав сірником. Тоді обережно поклав у смітник, трохи натиснувши, щоб підчепити паперовий пакет.

На мить він завмер, обмацуючи те, що всередині, — три стосики щільно зв'язаних купюр. Відтак погнав униз по Медісон-авеню так прудко, як тільки дозволяла пообідня юрба. Ще за мить я вибігла з телефонної будки, намагаючись не відставати, легко прослизаючи у шпаринки в натовпі. Мій зріст — п'ять з половиною футів, фігура худя: одяг приміряти — це окремі тортури, але такі розміри стають у пригоді, коли треба простежити за шахраюгою.

Через двадцять секунд я відставала лише на три людини. Сподівалася, що проскочу назирці за ним аж туди, де сховали Ваятта Міллера.

Ваятта викрали з дитячого візочка в Центральному парку три дні тому. Мати відволіклася, пояснюючи дорогу німецькому туристові, аж повернулася й бачить: її чотирнадцятимісячний малючок зник. А на його місці — друкована записка.

Ваятт у нас.

Не дзвоніть у поліцію.

У нас там свої люди.

Ми дізнаємося.

Ідiть додому й чекайте на дальші iнструкції.

Глорія Міллер побігла до свого помешкання у Верхньому Вест-Сайді та показала записку чоловікові, який вчинив цілком розумно. Зняв слухавку і попросив оператора з'єднати його з поліцією.

Занадто хрипкий голос озвався:

— Двадцята дільниця, слухаю.

— Це Саймон Міллер. Мого сина викрали. Дружина гуляла в Центральному парку, і...

Хрипкий голос перебив:

— Ми вам що сказали, містере Міллер? Ми вам сказали не телефонувати до поліції. У нас усюди свої люди. Це останнє попередження, якщо хочете ще побачити свого синочка.

Відтак голос наказав Міллерам зібрати десять тисяч доларів викупу. Навіть давав настанови, як це найліпше зробити: називав банківські рахунки і радив, які саме акції перевести в готівку.

Схоже, викрадачеві справді було відомо про них геть усе.

Він не знав тільки, що місіс Міллер щотижня грає в бридж у компанії жінок, одна з яких розповіла, що з донечкою найкращої подруги її сестри минулого року трапилася саме така історія.

Тоді це викликало жваву розмову між заявками, контрами, чи як воно там усе в них зветься. Я не в курсі, я радше по покеру виступаю.

Звісно, розмова переросла в обговорення того, що зробила б кожна з картярок, якби подібне трапилося з нею. Хтось припустив, що найкращим варіантом був би приватний агент, який поверне дитину без зайвого галасу і показових вистав поліції.

Глорія Міллер запропонувала цю ідею чоловікові, але той миттєво її відхилив. Заявив, що приватні детективи — то просто розкручені шахраї. Місіс Міллер чоловіка любила й цінувала, але слухалася не завжди. Саме тому, коли він узявся набирати свій банк, вона вийшла на вулицю і зробила власний дзвінок. Цього разу до детективного бюро Пентекост. Лілліан Пентекост була широко відома як найкрутіша приватна детективка з тих, хто працював у цій царині в Нью-Йорку року Божого 1947-го.

Таку репутацію підтримували зусилля її колишньої помічниці, а нині колеги Вілловджин Паркер (або просто Вілл), яка дбала про те, щоб ім'я її начальниці з'являлося в пресі якомога частіше на законних підставах: іноді доходило аж до безсоромного флірту з редакторами. А якби ви побачили тих редакторів, ви б зрозуміли, що для цього потрібна набагато більша акторська майстерність, аніж для того, щоб зіграти плаксиву школярку.

Ми взялися за цю справу.

Наступні три доби виявилися бурхливими. Міллери збирали десять тисяч, а ми з місіс Пентекост розшукали подругу сестри бриджистки — місіс Даяну Нірі.

Ми не мали змоги розібрати по цеглинках усе буття Міллерів. Вочевидь, викрадачі за ними стежили, і нам не варто було їх тривожити. Тож ми взялися за цеглинки сімейства Нірі.

Поспілкувалися з бакалійниками, банкірами, юристами, орендодавцями, малярами, перукарями — всіма записаними в їхній адресній книзі. Може, ми колись і працювали хутчіше, але щось не пригадаю такого.

До того часу, як Міллерам зателефонував містер Хрипкий з детальними настановами, куди класти викуп, ми вже мали теорію й план, а в телефонному записникові місіс Міллер мое ім'я красувалося на першому місці.

Коли пролунав дзвінок, я отаборилася в готелі за два квартали від помешкання Міллерів. Весь той ранок я провела, валяючись у халаті й чекаючи так, як лиш дозволяє людське терпіння. На ліжку було розкладено десяток комплектів убрань. Серед них — костюми домогосподарки, таксистки, кур'єрки, світської левиці та офіціантки.

Щойно місіс Міллер повідомила мені місце, я вже сама зателефонувала куди слід, переказала інформацію та підтвердила своє припущення, що тут школярка — саме те, що треба.

Я встановила світовий рекорд швидкості перевдягання, збігла вниз і впіймала таксі до місця передавання викупу. Вийшла за п'ять кварталів і решту шляху пройшла в ролі, просто на випадок, якщо викрадачі поставили спостереження.

Дісталася я туди за десять хвилин до того, як примчав Саймон Міллер, обома руками стискаючи пакунок і маючи геть переляканий вигляд. Я вже захопила телефонну будку,

кинула монетку про око і заглибилася в нескінченну бесіду без співрозмовника.

За десять хвилин з'явився містер Симпатьяга.

Через дві хвилини я гнала за ним униз по Медісон-авеню. Ось тепер ви в курсі.

Я була вже на відстані двох простягнутих рук, коли містер Симпатьяга зробив хід конем. Демонстративно витріщився на годинник — і кинувся бігти чимдуж. Я цього очікувала. Найоперативніший спосіб перевірити наявність хвоста — різко побігти й придивитися, хто теж за тобою приспішиться.

І він випередив мене на пів кварталу, перш ніж я набрала потрібну швидкість.

На щастя, я доповнила шкільну форму високими черевиками в стилі мілітарі. Для ніг вони не дуже зручні, але чудові для тримання на слизькому тротуарі.

На початку погоні він озирнувся і помітив, що я за ним женуся. Наддав ходу, а тоді раптом пірнув у транспортний потік. Проскочив неушкодженим, а мені довелося викручуватися й ухилятися. Вантажівка доставки з виском загальмувала, решітка опинилася так близько до мого обличчя, аж я відчула жар двигуна на щоці.

У кінці кварталу він повернув праворуч на Тридцять Дев'яту, пробіг довгий квартал, повернув ліворуч, пробіг ще два квартали, тоді повернув праворуч.

Нібито безладно. Але я розуміла, що ні. Цей тип уміє планувати. У нього має бути маршрут утечі.

За найкращим сценарієм, я мала відстежити його непомітно до місця, де він тримав Ваятта Міллера. Так не сталося.